

Premio 2000 de relato, poesía e teatro da Universidade de Vigo

XERAIS

ISBN 84-835025-340-X
1354023
9788483025408
9

NARRATIVA

- O home e os medios* (Daniel González Vázquez)
Sinopse dunha vida (Diego Alfonsín Rivero)
O conflicto de Bridget (Robert Duif)
Álbum de ausencias (Pablo Vázquez Pereira)

POESÍA

- O tempo dos mirtos* (Lucía Novás Garrido)
As tripas do amor (Pablo Gamallo Otero)
Lembranzas dos nenos arraianos (Pilar Fdez. Iglesias)

TEATRO

- Un home e unha muller* (José Rosendo Cid Menor)
A caída de Irlanda (Gonzalo José Iglesias)
O xogo da verdade (Iván Fernández Diéguez)

CONSELLERÍA DE EDUCACIÓN
E ORDENACIÓN UNIVERSITARIA

Dirección Xeral de Política Lingüística

Subvencionado pola Xunta de Galicia,
ConSELLERÍA DE EDUCACIÓN E ORDENACIÓN UNIVERSITARIA.
Dirección Xeral de Política Lingüística.

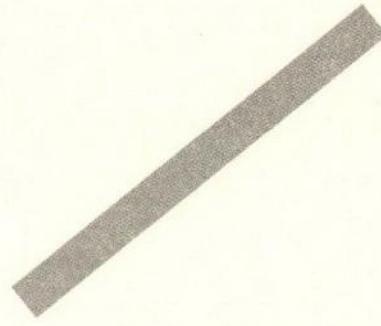
UNIVERSIDADE
DE VIGO

UNIVERSIDADE DE VIGO

EDICIONES XERAIS DE GALICIA

O TEMPO DOS MIRTOS

Lucía Novás Garrido

1º Premio de Poesía

(...) rosas, rosas damascenas,
encarnadas coma o desexo

X. L. MÉNDEZ FERRÍN, *Arraianos*

As páxinas deste caderno arrecenden a mirto,
herba luísa e luxuria.

Quedaron atrás as túas constantes xemas de lume
(caricias agridoces entre a miña madresilva)
e xa non ecoan os pasos lentos
entre os buxos e as pétalas de sangue.

Naceu unha flor estraña:
chegou a semente da outra banda do mar
e agromou na seca
coma rosa de pedra.

Mais voltemos ó tempo das humidades,
dos mirtos.

Os sorrisos non xacen nos libros.
 Voan esvaecidos pola desesperanza.
 Estarrecen de medo, pálidos e ausentes,
 e agóchanse entre trastes e arañeiras.

Tráeme, amor, o aroma das rosas antigas;
 prégocho.
 Aínda ficou unha migalla de fragrancia
 nos meus seos,
 o preciso para a esperanza.

O vento crea remuños de dúbidas
 e evapóranse os chanzos.

Hoxe non pudo voltar.

Grinalda de flores murchas en cada cuarto
 misterioso.
 Voan co vento os desexos apagados.
 Mais os meus seos claman; inevitabelmente
 claman.

O verde descoloriuse e é case amarelo.
 Escollo rosas.

O vermello palpita nos armarios pechados.
 O encarnado alumea no meu corpo fráxil.
 O rubio é inexorábel, lagarcío e constante.

Nace outra vez o centro
 na miña materia delgada.

Tomamos herba luísa nos seráns inesquecíveis,
líquido quedo, dozura na desesperanza.

Son as seis da tarde; a hora na que se
inmobilizan
os reloxos.

Os presaxios dormen nas pequenas cuncas.

Chegou o vento ó pozo de auga triste
e levou, unha a unha,
tódalas lembranzas dos días felices.

Escóitanse os teus pasos sobre os mirtos.

Ardo entre as pernas.
Lume constante que sobe ata os teitos.
Cómesme as rosas, deléitaste no
pan de froitas confeitadas e antigas,
apréixasme no leito de amargura.
O meu corpo móvese onda ti con
praceres ignotos.
(Os cipreses estarrecen nos límites e
oro a un deus desconecido.)
Oxalá camiñara o tempo estático.

A culminación do pracer é amarga e exquisita.

Acaríciote cos meus cabelos
castaños e murchos.

Ficaron as túas follas nos meus ollos.
O lirio mirrouse en vaso de cristal.

Dime qué hora é, quero fuxir
destas sabas brancas e mañás chuviosas.
Lonxe do teu corpo.

Os paxaros están inexorabelmente tristes.
Adurmíñase a vaixela de porcelana
e fíos de ouro.

Non quero ver máis esta terra
maldita
inzada de loureiro.

A humidade nace no centro e cóbreme
de brión.

Antes había patos.
Ánades, estremecedores habitantes do estraño.
Moraban á beira da maqueta do pazo.

(Arrincarei o brión, rexenerarei
este espacio de decadencia e constancia.)

Subía ata as torres,
e engalanaba as pombas con ramiños
de mirto.

Ti seguíasme.

E nacía o desexo entre as ruínas,
unha e outra vez,
paixón incontrolábel.

Era o tempo das humidades.
Salaian os mirtos.

As mans están pálidas de axitarse
e suspirar.

O pequeno cuarto é noite
e amargura de augardente.
Ti tomas as guindas e eu morro nos
sorrisos da tarde, xa mirrados.

A auga está estancada en lagoa apodrecida.
Esvarei polas fírgoas das fiestras.
As horas son camiño labiríntico e estraño.
Esquecerónse as flores de enfeitar o suave altar.

Leo en voz alta: “Era unha tarde
de mirtos e loureiros, e fuxiu o meu corpo.”
A alma xa non está.

Corto as veas con afiadas coitelas.
(As flores aplauden emocionadas.)
Mais vólvense pechar.

Camiño eternamente polo xardín maligno,
estraño, ser vivente que goberna e
axita o seu domino con furor
inevitábel.

Devezo por violetas auténticas: esmaltadas,
murchas, bordadas en mantos mortuorios.

Debo fuxir.

As laranxas caen na auga e o tempo
non discorre neste espacío.

A pluma é fermosa e estraña, adobío da
tolemaia.
O meu cabelo móvese co vento e fala:
“Non fuxirás do tempo.”
E eu sigo, abrindo o portalón que se pecha,
camiñando en círculos concéntricos,
perseguindo lesmias vagarosas e lentas,
comendo laranxas agres que volven agromar
constantemente,
sen remedio.
Debaixo de cada lastro agóchase
un horror de amargura.
A dor móvese entre os fentos afastados
e ardo de vagar.

Non hai alta luz no espacío dos desexos
inevitábeis.

Sempre o serán expande
as súas ás intermedias entre o día e a noite.
O pazo rodéase de delgados cipreses
e flores insólitas,
(orquídeas afogadas).
Mergullareime nas augas putrefactas
para apagar este lume.

Os meus cabelos chaman pola clemencia
dos deuses.

Arribarán as sementes (voan grans de terra).

A miña voz modúlase con tons agres e amargos.

Mais bícasmel as pernas con quentura
e devezo
e lévasme onda o leito.

Nacerá unha flor estraña.